

Austria, Bosnia & Herzegovina, 2016
Colour, 88 min

Director: Selma Doborac
Producer: Selma Doborac
Cinematography: Selma Doborac
Editor: Selma Doborac
Sound: Selma Doborac

Born in 1982 in Bosnia and Herzegovina, lives in Vienna and works in the fields of essay film and experimental film, photography, and conceptual art. From 2002 to 2007 study and graduation at the University of Applied Arts, Vienna, Department for Mixed Media Strategies (Bernhard Leitner). From 2008 to 2012 study and graduation at Academy of Fine Arts, Vienna, Department for Art and Film (Harun Farocki); festival participations and exhibitions, awards and grants, nationally and internationally.

Festivals and awards:

Georges de Beauregard Prize & Special Mention - FID Marseille 2016. Best Sound – Graz, Diagonale 20016. Crossing Europe Award - Crossing Europe FF 2016. Jihlava IDFF 2016. SIFF Seattle 2017.

Contact:

sixpackfilm
Neubaugasse 45/13
A-1070 Vienna, Austria
+43.1.526.09.90.0
office@sixpackfilm.com

THOSE SHOCKING SHAKING DAYS

A mundet një reflektim kritik i luftës të arrihet për shembull përmes poeticitetit dhe vizualitetit, apo a do të ishte e këshillueshme në një ndërmarrje të tillë që me tendencë të tejkalosh fjalët dhe pamjet e qarta në favor të një reflektimi më kritik të luftës? Nëse një tekst apo një film është krijuar në një mënyrë të tillë sa të duket se po i mungon referenca me realitetin, a do të ishte atëherë tepërcë gjetja e së vërtetës, me që asnjë referencë nuk e tregon realitetin – për shembull mizoritë – a mund të gjinden? Apo a do të lejonte një dizajn i tillë teksti apo filmi përfundime rreth natyrës problematike të çfarëdo përpjekje për ta përshkruar, shfaqur kompleksitetin e të keqes?

Can a critical reflection of a war be achieved for example by means of poeticity or visually, or would it be advisable in such an undertaking to tendentially forego unambiguous words and images in favour of a more critical reflection of a war? If a text or a film was made in such a way as to seem to lack reference to reality, would it then make finding the truth redundant, since no reference points to factuality – the atrocities, for instance – could be found? Or would such a design of a text or a film allow conclusions about the problematic nature of any attempt at describing, at showing the complexity of evil?